

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

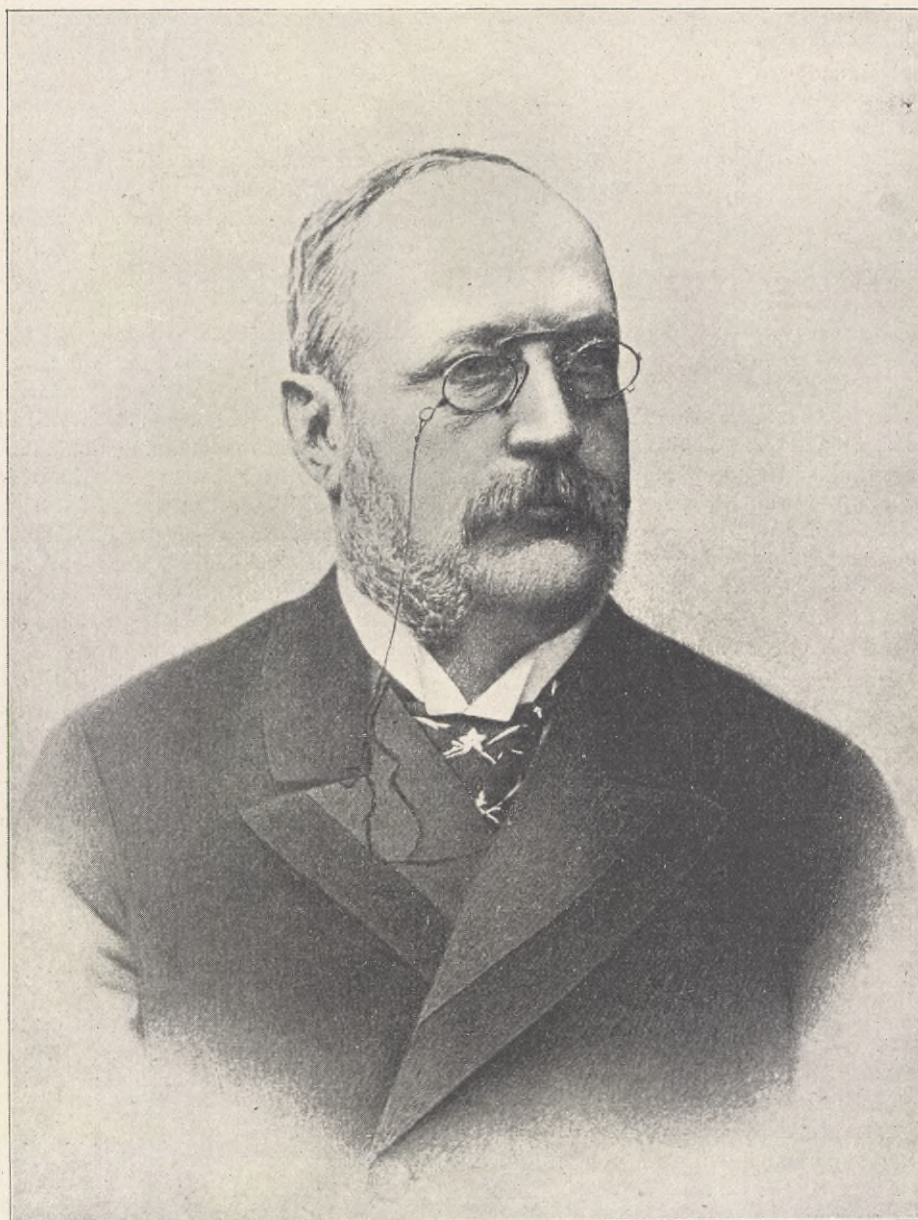
Den 26 Augusti 1900

N:r 48

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Carl Herslow* (med 1 porträtt). *Head gamle hofjunkaren förtalde*. Skizz för HVAR 8 DAG af —st—st—. *Generalsbesöket å Carlsborg* (med 1 illustration). *Vårt modärna beväringsslif, VII. Grunnebo hed* (med 6 illustrationer). *Den stora länsutställningen i Hernösand* (med 6 illustrationer). *Novska eskaderbesöket i Marstrand* (med 3 illustrationer). *Mr H. Goulds lustyacht "Niagara" i Marstrand* (med 1 illustration). *Från Stockholms Djurgård* (med 8 illustrationer). *Gångsport* (med 1 illustration). *En historia utan slut*. Af Richard Harding Davis. *Veckans porträttgalleri* (med 5 porträtt). *Ett söderns barn* (med 1 illustration).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

Efter färglagdt fotografi.

Doktor CARL HERSLOW.

Foto. Roikjer, Maln.ö.

CARL HERSLOW.

När den kommunalskattekomité 1897 tillsattes, som i dagarna öfverlämnat sitt betänkande till regeringen, fick doktor Carl Herslow i uppdrag att vara dess ordförande. Med denna befattning har han bibehållit den aktiva beröringen med det politiska lifvet, som han annars under senare år endast ägnat den passive iakttagarens och — vid ett och annat sällsynt tillfälle — den granskande publicistens intresse.

Det tar tid och krafter att regera ett samhälle som Malmö, och man kan just icke förundra sig öfver, att han icke hinner med så mycket mera. Det fins ändå ingen svensk »småstads»kung — om man kan tillåta sig den oegentligheten att räkna Malmö bland småstäderna — hvilken har så vidsträckta regeringsplikter som Malmöhöfdingen. Det enda samhälle, som genom sin omfattning står emellan Malmö och hufvudstaden, styres ju såsom en fri republik. I Malmö däremot lär regeringsformen på sin höjd kunna betecknas som inskränkt monarkisk, och det fins för närvarande knappt ens någon tronpretendent, som på allvar bestrider den fungerande regenten hans plats. Dennes personliga öfverlägsenhet är så betydande, att — åtminstone efter Axel Danielssons död — ingen fins, som utan att göra sig löjlig, kan uppträda med anspråk på jämställighet. Och den unge socialisthöfdingens verksamhetssfär kunde visserligen ge tillfälle till makttäflan, men icke gärna till någon täflan om förtroendeposter. Såsom ordförande i stadsfullmäktige, i Skånebankens styrelse och i en mängd andra direktioner utöfvar dr Herslow sin obestridda ledning. Och under valtider är det också han, som ytterst sköter trådarna för borgerskapets räkning. *Hur* han går i land med alla dessa bestyr, framgår bäst af den auktoritet han åtnjuter.

Ända till 1893 räckte han till äfven för det politiska lifvet, hvori han såsom medlem af Andra kammaren alltifrån 1877 — med ett afbrott 1886—1888 — tog en verksam del. Äfven där tog hans ledarekynne ut sin rätt, och det inflytande han utöfvade såsom den frihandelsvänliga centrens chef var stort. Genom sin vältalighet och sina mångsidiga insikter, ägde han kammarens öra som få. Under de stora tulldebatterna var han näst Adolf Hedin frihandelsidans stridbaraste man, men hedrades under det nya systemet likväl 1891 med ordförandeskapet i bevillningsutskottet. Hans berömda anförande i värnpliktsfrågan vid samma riksdag torde ha varit afgörande för det då föreliggande förslaget öde. Följande år öfvertalades han att mottaga talmansskapet, hvarigenom hans meningsfränder gingo miste om hans bistånd i debatterna. Men urståndsatt att därunder gifva sin mening tillkänna, begagnade han i stället tillfället att införa tronens uttala densamma. Hans talmanstal, utan

motstycke i de senare årens riksdagshäfder, buros upp af en frimodighet och i framställningen af en värme och en formens glans, som gifvo dem en helt annan valör än dylika anföranden vanligen äga. Många gånger har det talats om, att Herslow skulle inträda i regeringen och öfvertaga finansministerns portfölj. Men ryktena ha aldrig besannats. Troligen har han icke varit hågad att ens efter fredsslutet ingå i en ministär, hvars främste man, trots all moderation i många stycken, är en utpräglad målsman för det ekonomiska system, han själf haft till politisk hufvuduppgift att bekämpa. Troligen har han icke heller velat lämna den mindre omfattande, men så mycket mera själfständig finansministerpost han redan bekläder.

Hans rikspolitiska verksamhet inskränker sig numerä till hvad han icke kan undgå. Ett par gånger om året tar han — om någon betydelsefull fråga föreligger — till orda i Sydsvenska Dagbladet, hvars utgifvare han fortfarande är. Fastän de aldrig äro undertecknade, igenkännas hans uppsatser alltid på vyernas vidd och på den personligt kraftiga, konstnärliga formen. Förr voro dessa uppsatser icke så sällsynta som nu. Det fanns en tid, när det publicistiska arbetet upptog honom mer än något annat. 1870 grundade han Sydsvenska Dagbladet, hvarmed sedan den äldre tidningen »Snällposten» sammanslogs, och det var genom den insats han under en lång följd af år personligen gjorde i tidningsarbetet, som Sydsvenska Dagbladet skapade sig den rangställning tidningen ännu med traditionens rätt behåller. Icke blott genom sina ledande politiska artiklar satte han sin prägel på tidningen, utan äfven genom sina skönlitterära intressen. Ännu vid den tid, då Ernst Ahlgren gjorde sin debut, måtte han ha tagit befattning med det skönlitterära gods, som inflöt i tidningen, och rätt lifligt intresserat sig därför.

Estetiken var hans ungdomskärlek. Som student riktade han in sina studier på en docentur i estetik, och när han 1859, 23-årig blifvit färdig med sin doktorsgrad, var det fortfarande hans mening att stanna vid universitetet. Men så kom han på andra tankar, slog sig på pedagogiken, öfvertog 1862 Meijbergerska skolan i Göteborg och utnämndes 1865 till lektor i modersmålet och lefvande språk vid högre allmänna läroverket i Malmö, en befattning, som han vid sidan af sin publicistiska syssla behöll ända till 1874.

Så småningom trängdes skolmannens gärning undan af publicistens, denna i sin ordning af politikerns, som slutligen fick vika för finans- och kommunalmannens. Men ännu är Carl Herslow icke någon så gammal man, att Malmö kan lija på att få behålla honom för sig beständigt.

V—d S.

HVAD GAMLE HOFJUNKAREN FÖRTALDE.

Skizsa af —st—st—. För HVAR 8 DAG.

Jag minnes honom godt från min barndom, gamle Bruno von Spangen. Han var ett bräckligt kuriosum från flydda tider, den ende bäraren af en titel som försvann med honom. Han var Sveriges siste hofjunkare och hade fått sin fullmakt utfärdad af högtsalig konung Karl XIII. Barn var han alldeles särskildt svag för den gamle ungarlen, och under de långa vinterkvällarna kunde han sitta och berätta oss otaliga historier ur sin långa lefnad. En af dem antecknar jag och låter gå vidare, gifvande ordet åt farbror Bruno själf:

»Aldrig glömmet jag ett tillfälle då jag var lifpage hos Gustaf IV Adolf. Det var en större bankett på hofvet, och vid dylika tillfällen skulle ju alltid vi pager passa upp på de kungliga. Dessa tillställningar voro horribelt långtrådiga och ceremoniösa, hvarför så många af hofstaten, som rimligen kunde det, drogo sig därifrån, förebärande migräner.

Rätterna serverades på stora, öfvertäckta silfverfat, och man bar dem alltid på en hopviken servet för att inte bränna fingrarna på det heta fatet. Men den dagen hade jag, glömsk som vanligt, förgätit serveten. Det sved därföre alldeles rysligt i handen, så att jag omöjligt kunde maskera en grimace då jag serverade hans majestät.

'Hvarför grimacerar von Spangen', frågade hans majestät tvärt med sin torra stämma i det han spände sina stora ögon rakt i mig.

'Jag har glömt serveten, Eders Kongl. Majestät', svarade jag trovärdigt och bjöd till att se lika glad ut.

Då stötte han ned gaffeln midt i fatet, så att min stackars frökenhand blef grymt klämd mellan bordet och den heta silfverplåten.

'Jag skall lära von Spangen att negligera sina sysslor, sade han. Händer detta en gång till, så envoyerar jag von Spangen å chez soi ofördröjligen, och då får han amu-

sera sig att vakta getter' bland sina småländiska herrknallar'.

Elfva dagar därefter gingo Hack Rosenstjerna och jag nere i Logården och lärde hvarandra bons mots att berätta för Miss Bohun vid nästa assemblé.

Bäst vi gingo där kommer jägmästare von Greiff nedspringande och ryter åt oss:

'Håll er undan pojkkalpar och våga inte att sticka in era förbannade små synamenter på slottet. I dag är det inte fråga om page-tjänst, inte'.

Så försvann han.

Nå Hack och jag vi sutto där en stund och tittade på hvarandra och visste inte hvad vi skulle taga oss till. Men när vi så tyckte att det drog för långt om, blef nyfikenheten så stark att vi dristade oss in på borggården.

Där blottade vi genast våra hufvuden för grefve Adlercreutz, hvilken hastigt begaf sig ned mot högvakten. Han gick rak som ett ljus som vanligt med det lilla örnhufvudet starkt tillbakakastadt. Men han var blek som ett afhugget hufvud och kommandostafven skälfd i hans hand, då han höjde den till hufvudet för att besvara vår hälsning. Han hade dansat på Amaranten hela natten, och nu, endast några minuter förut, hade han ryckt kronan från tredje Gustafs son.

Jag hade hatat hans majestät alltsedan den dagen med silfverfatet, men nu, när de sade mig, att hans stjärna var bleknad och hans kungasaga all, då smälte mitt barnsliga hat. och jag sjönk ned på en trappafsats i södra hvalfvet och grät, grät häjdlöst öfver min stackars kung...»

»Ja, slöt gamle Bruno von Spangen, och stirrade in i den falnande brasan med en blick som ingenting såg, »ja de äro borta nu alla de där och det förflutna är dödt för mig, eller också... eller också är det jag som är död».

Och kung Gustafs lifpage, den siste hofjunkaren, förde handen till ögat och torkade bort något som ej funnits där förut...»

GENERALS BESÖKET Å CARLSBORG.

Den 9 Augusti anlände krigsministern statsrådet Crusebjörn, generalmajorernachefen för fortifikationen Elliot och friherre Ericson samt generalfälttygmästaren greve J. R. Hamilton till Carlsborg i och för inspektion och undersökning rörande fästningen och nybyggnader. Nämda dag ägde stor uppvaktning rum, och den 11 dennes skedde afresan.

Å vår fotografi synes nederst i midten general Ericson, till höger om honom stå krigsministern och general Elliot, till venster om honom general Hamilton och kommandanten å Carlsborg, öfversten greve Carl Philip Schwerin.

Foto. Ax Sjöberg & Co., Ca Isborg.

Första dagen i kronans kläder.

ingalunda ovälkommen erinran om och ett minne af lifvet i kronans rock, hvilket nog kan ha sina mödor, men af de flästa uppfattas rätt, som det allra minsta fosterlandet kan äska af sina söner.

VÅRT MODÄRNA BEVÄRINGSLIF.

Efter Amatörfotografier för HVAR 8 DAG af hr N. Ericsson, Gbg.

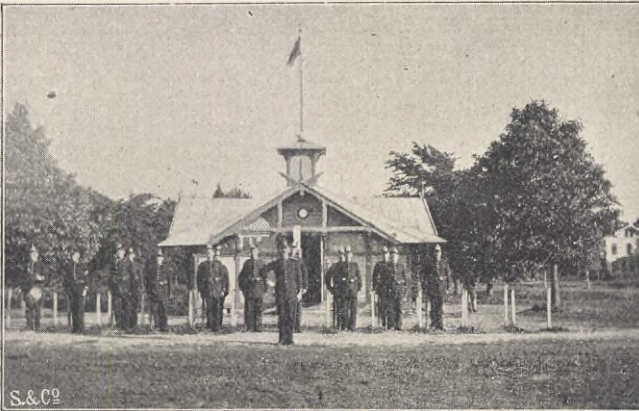
VII. Grunnebo hed.

Vår serie bilder från olika beväringläger inom landet har mottagits med det intresse som vi hade anledning förmoda. Upsaliensare och skåningar, smålänningar och östgötar o. s. v. — alla ha de bragt oss sin tack för dessa illustrationer från beväringlifvet, hvilka blifvit dem en

S.&C^o

Lägerlif.

Högvakt.

»Än ligger stilla frid utöfver våra berg och dalar...» Men ej alltför fjärran ifrån ljuda krigstrumpeter och molnen skocka sig... Det gäller att vara beredd, att med lif och blod försvara det dyraste vi äga. Må vi akta oss för tanklösheten, må icke fredens lugn söfva tankarne på försvar; må vi icke i dådlös njutning låta armen försvagas och vapnen rosta!

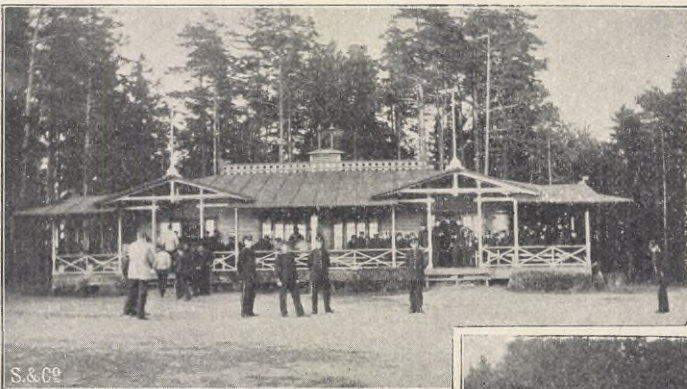
*

För dagen bjuda vi några bilder från Grunnebo hed. Den är Västgötadals regementes mötesplats och är be-

Diskning.

Trefligare är det i markententieriet, där krigaren efter dagens strider kan få svalka den af stridens hetta, torra strupen. Och på lördags- och söndagsaftonen, när fiol och dragspel låta höra sina locktoner, då spritter det i knektabenen och lifvet går som en dans...!

Markententier.

lägen i södra Dal, på järnvägen Venersborg—Uddevalle. Den är inte någon af våra största exercisplatser, men lifvet här äger samma sidor som på de andra!

Första dagen i kronans rock kanske förefaller något egendomlig. Ibland kan rocken vara så stor, att man känner sig helt ensam trots alla kamrater — och ibland kan det se ut, som om man redan hunnit växa ur den! Men allt »reglerar sig», och för mången synes lägerlifvet lika kort och godt

Markententier i fält.

DEN STORA LÄNSUTSTÄLLNINGEN I HERNÖSAND.

Illustrationerna efter Amatörfotografier för HVAR 8 DAG af dr. E. O. Arenander, Hernösand.

Den 12—19 juli hade Vesternorrlands läns hushållningssällskap i samband med sitt sommarmöte anordnat en landtbruks- och industriutställning i Hernösand. Densamma öppnades den 12 juli af landshöfding Ryding och gynnades hela tiden af ett charmant utställningsväder, hvilket ej minst bidrog till att locka en mängd besökande till staden. Särskildt söndagen den 15 var dessas antal stort — öfver 10,000 personer — och man räknade ej mindre än 67 ångbåtar i Hernösands hamn, af hvilka en stor del utgjordes

Hufvudgatan till utställningen.

Kramfors paviljong.

af bogserångare som fört de många sågverkens arbetare till staden.

Den första bilden visar hufvudgatan upp till utställningen. Denna gjorde i sin helhet ett lika storartadt intryck som de särskilda afdelningarne voro intressanta att taga del af. De voro i sanning de vackraste bevis på utvecklingen af Norrlands industri och landtbruk.

En ståtlig centralpunkt å utställningen, kring hvilket ställe man gärna samlades, bildade Kramfors paviljong, hvilken vi här se afbildad. Synnerligen intressant var skogsafdelningen. Såväl denna som utställningarne i den särskilda skogspaviljongen och i trädgårdsafdelningen voro ordnade af den bekante Olof Gylling i Veda, hvilken här lade i dagen nya prof på sin framstående talang att lika konstnärligt som fullt naturtroget framskapa natur-

scenerier. Ett stämmingsfullt myrlandskap med tranor i bakgrunden samt fjällräfvar och beckasiner gäfvo en utmärkt föreställning om öfverensstämmelsen mellan djurens beklädnad och landskapets fysiologi... Och på en håll gassade sig två lodjur i morgonrodnadens skimmer...

Trädgårdsafdelningen var afgjort utställningens pärla. Man stod formligen slagen af förvåning vid åsynen af t. ex. den stora mängd sydliga växter, som här förekommo och hvilkas odling uppe i höga Norden man ej trott vara möjlig ens i drifhus. Den tjugande bild af prakt och fågring som trädgårdsutställningen erbjöd skall länge lefva i de besökandes minne. Liksom köks- och fruktträdgårdarnes alster kommo åskådaren att tänka sig långt

Skogspaviljongen.

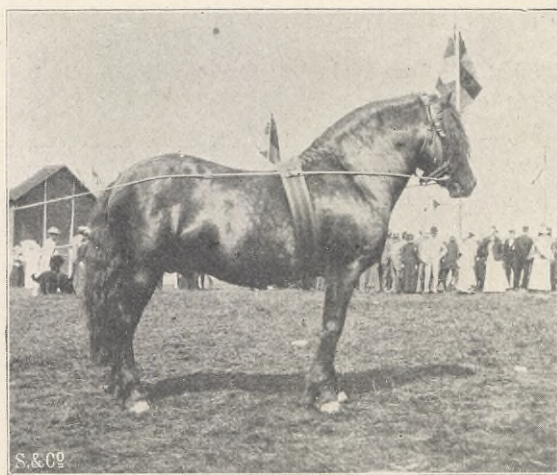

PANORAMAT I SKOGSPAVILJONGEN: Tranor och blåräfvar.

till fjärran land i söder... Härligare drufvor och persikor skulle man icke se där nere!

Kreatursutställningen var af stort intresse i fråga om hästar, särskildt emedan man kunde se en bestämd tendens att uppdraga en för Norrland lämpad, uthållig, lätt och rörlig hästras. Detta resultat skulle, enligt hvad erfarenheten visat, bäst uppnås genom korsning mellan den norska och svenska landhästrasen.

En norsk hingst hade utställts af hemmansägaren O. S. Tjällgren, Tjäll, Multrä. Hingsten,

Prisbelönt hingst från Gudbrandsdalen.

som var af äkta Gudbrandsdalras, hade förut två olika gånger premierats med norska statens pris.

Ypperliga fölston hade utställts af bl. a. hemmansägaren Per Johansson, Byn, Torps socken, grosshandlaren Nils Hanberg, Sänga, Björkä bruk.

* * *

Medan hästutställningen var mycket talrikt representerad var nötkreatursutställningen rätt tunnsådd. Dock har man häruppe en nötkreatursras som fullkomligt lämpar sig för klimatet och förhållandena, nämligen den kulliga fjällrasen. Den motstår klimatet, är ej heller för mycket kräfvande i utfodringsväg, reder sig såväl med den långa vinterutfodringen i ladugården som under sommaren med den

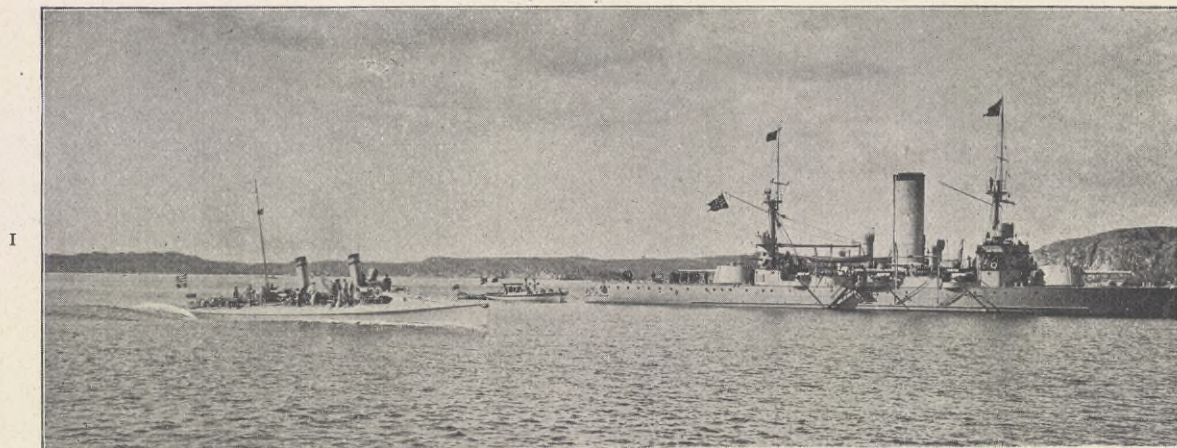
PANORAMAT I SKOGSPAVILJONGEN: Lodjur.

vegetation utbetet, i skog och mark gifver den. Och den står under en god och jämn skötsel godt emot tuberkulosen.

Typiska för denna fjällras var Graningeverkens kollektivutställning af fjälldjur, kanske det bästa denna afdelning hade att uppvisa.

NORSKA ESKADERBESÖKET I MARSTRAND.

Efter Amatörfotografier.

1. Pansarbåten Harald Haarfager.
2. » Tordenskiold.
3. Kanonbåten Frithiof.

På hemvägen från Kiel, där den varit föremål för den hjärtligaste uppmärksamhet från de tyska örlogsmännen, besökte en norsk eskader Marstrand för att göra h. m:t »Drott» sin uppvaktning. Samtidigt inlöpte en dansk örlogsman

på väg till Kristiania och här blef ett högst fastligt skandinaviskt möte, med baler och »sjöparader» och en stämning som gjorde dessa dagar till säsongens glanspunkt.

Mr HOWARD GOULDS LUSTYACHT »NIAGARA» I MARSTRAND.

Till Marstrand anlände mångmillionären mr Howard Goulds stora, hypereleganta och ultrakomfortabla ånglustyacht »Niagara». Denna fashionabla gäst tilldrog sig här, liksom i Göteborg dagarne förut och i Stockholm i föl, stor uppmärk-

samhet. Vid en »mänskensregatta» kring »Drott» den 17 dennes strålade »Niagara» i elektrisk belysning från »topp till tå», från för till akter — en charmant dekoration! I verkligheten är »Niagara» större än »Drott».

»Niagara».

»Drott».

FRÅN STOCKHOLMS DJURGÅRD.

Illustrationerna efter fotografier af HVAR 8 DAGS fotograf.

Djurgårdsbron.

Af dem, som skämtsamt tala om att gå på Djurgården »för att se på djuren», finnas nog icke många, som veta, att ännu så sent som 1830 Djurgården var en verklig djurgård, där ädla hjortar väntade på de kungliga kulorna. Detta var emellertid slutet af den gamla och verkliga Djurgårdens ära. Mer än 300 år hade då förflutit, sedan Djurgården afsöndrades från Djursholms gamla säteri, som den under medeltiden tillhört.

Men långt innan Djurgården upphörde att vara en hjort- och kronopark, hade den blifvit ett eftersökt tillhåll för det Stockholm, som sökte sig ut till vederkvickelse och hvila i Guds fria natur. Djurgårdens folkli-

Djurgårdspromenaden.

Djurgårdspromenaden.

var på Bellmans och Gustaf den III:s tid känt för sin brokighet och sin uppslupna stämning. Här låg redan då »Gröna Lund», besjunget, förevigadt af honom, hvars toner ingen tid söfver.

Han skulle få svårt att känna igen sig, gamle Carl Mikael, om han vaknade upp och företoge en vandring öfver 1900-talets Djurgård. Det gamla namnet droge väl honom

ned till »Gröna Lund». Men det finns just icke mycket kvar af det »Gröna Lund», där han trufdes. Och det lilla, som finns, skulle han få svårt att hitta på i det vimmel af kåkar och tält, som vuxit upp däromkring. Skulle han manne finna någon glädje och stämning i slagdängorna på »Gröna Lunds» Tivoli, bland skjutbanornas bedagade nymfer, bland eldätarne och ormmänniskorna, bland de målade indianerna och de svenskfödda negresserna från Dahomey! Skulle marknadskarusellerna kunna fröjda honom! Det är inte precis troligt, men det är icke håller alldeles omöjligt, att det enkla och anspråkslösa folklifvet och det burliska gylket skulle

På »Slätten» (framför Alhambra).

kunna locka fram en glimt af den gamla lifsglädjen i hans öga.

Men vi skulle icke släppa honom kvar på »Gröna Lunds» Tivoli, utan föra honom med oss ut på slätten bland våra sångare och spelemän, de blinda gubbarne med »Lyckans stjärna» och med sina gnällande positiv. Och när han sett sig mätt och hört sig trött på allt detta, skulle vi ta' honom med in på Cirkus Tanti och på dess Kosmograf visa honom världens härligheter, sedan han först sett och beundrat de vigaste jockeyer och de mest graciösa ryttarinnor.

Bellmansro.

Novilla-Terassen.

Sedan skulle vi gå vidare öfver till Kristallsalongen och ägna en stunds betraktelse åt »Den förgyllda lergöken» eller »Kolin-garnes midsommarnattsdröm». Det skulle verkligen vara ganska intressant att höra Bellmans omdöme om detta alster af svensk scenisk sommarkonst, som kan triumfera öfver att äga en popularitet, hvilken står tämligen ensam i den svenska scenkonstens historia. Revyernas konstart har sedan hans tid undergått en ganska grundlig förändring, som hans väl-

vilja kanske skulle kalla för utveckling. Svårare blefve det kanske att kunna intressera honom för någonting sådant som Alhambrevyn »Hin ondes brorson i humbugens rike». Men väl skulle man ha kunnat få honom att stanna en stund på Novillaterrassen, om det varit under »spaniorernas» tid. Af all den konst, som på Djurgården pretenderar namnet, har intet varit jämbördigt med de toner, som klingade däruppe.

Sedan skulle programmet kunna anses vara genomgånet, Djurgårdens sevärdheter besedda. Vi skulle efter dessa strapatser kunna dra' oss in i någon af de förfriskningslokaler, som ligga utefter vägen och intaga en

Öschapp.

enkel måltid i gladt Djurgårdssällskap. Och medan vi vid kaffet och punschen avslutade vår måltid, skulle vi kunna se Djurgårdslifvet i en revy draga förbi oss. Det är inte så brokigt som det varit. Dräkternas diskreta entonighet har aflöst de gamla färgrika klädebonadernas ögonfägnad. Det är icke så uppsluppet häller. Vi äro så beherrskade, hvad vi än taga oss före, så stillsamma och korrekta. Vi låta gycklarne gyckla och se på med blaserade miner. Men vi akta oss ängsligt att själfva kasta oss in i vimlet och improvisera en liten låt, äfven om vi det skulle kunna. Så orimligt! Hur skulle det kunna falla någon in! Det finns inga vandrande sångare mer

med lutan under kappan. Kolingen har ingen röst — han, den ende som har humöret. Vi äro stadgade borgare allihop, måna om vår värdighet, antingen vi på hvardagarne bära blus eller redingote.

Men hvilkendera kategorien vi än tillhöra, kunna vi om söndagarne ägna en stund åt Djurgården. Ätminstone kunna vi — det är fullt chic — promenera dit ut ett slag på förmiddagen, medan solen skiner. På söndagseftermiddagarne är däremot Djurgården förbehållen åt det egentliga folklivet, i hvilket det fina Stockholm ängsligt undviker att blanda sig. På kvällarna aflöses folklivet af varietélifvet. Och när de sista gästerna lämna Djurgården lyser morgonsolen deras väg.

Vissångare.

GÅNGSPORT.

Amatörfotografi af hr D. E. Ingvaldsson, Norrköping.

Öhman.

Petersson.

Johansson.

Den 9 augusti hade Norrköpings allmänna idrottsförening anordnat gångtäflan från Söderköping till Norrköping, en vägsträcka af 17 kilometer. Det ruskiga vädret gjorde emellertid att endast tre »gångsportare» deltog i täflingen, för hvilken lika många pris voro utsatta.

Hr Ivar Öhman var raskast i benen, han gick vägen på 57 minuter och hembar första priset, en pokal. Som »god andre» inkom hr Ernst Petersson, som användt två minuter mera och belönades med ett skrifställ, under det att hr Johansson fick tredje pris, en bägare, för sina 1 t. 3 minuter.

Särskildt i betraktande af vädret och väglaget visade sig således alla tre som duktiga gångare — differensen dem emellan var ju ej många minuter.

Fotografiet togs vid starten från Söderköping.

EN HISTORIA UTAN SLUT.

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

(Forts. och slut från föreg. n:r).

»Jag är alldeles säker på», sade Gordon allvarsam, »att den historia, som Phillips skall skriva, är sann, men han kommer icke att skriva den, emedan folk skulle säga, att det vore omöjligt, precis som ni alla ibland ha sett en solnedgång, som ni visste att man skulle skratta åt om någon försökte måla den. Vi känna alla till någon sådan historia, någonting ur vårt eget lif eller någon väns. Inte spökhistorier eller fantasier, utan om sträfvanden, som gått om intet, om människor, som blifvit belönade eller straffade i denna världen i stället för i en kommande, och kärlekshistorier.»

Phillips betraktade den unge mannen och log.

»I synnerhet kärlekshistorier», sade han.

Gordon kastade till honom en blick, som om han icke förstätt.

»Berätta den Gordon!» sade mr Trevelyan.

»Ja», sade Gordon, nickande bifall, »jag tänkte just på en särskild historia. Den är enligt min åsikt så fullständig och så dramatisk som någon af dem vi få läsa. Den handlar om en man, som jag träffade i Afrika. Det är ingen lång berättelse», sade han med en blick rundt bordet, »men den slutar illa.»

»Vi voro på återmarsch från Tchad-sjön till Mobangi», började Gordon. »Vi hade rest öfver en månads tid, dels öfver vatten och dels genom skogarna, och vi väntade icke att träffa på några andra hvita på åtskilliga månader. Midt i en djungel funno vi en afton en man liggande vid foten af ett träd. Han hade blifvit misshandlad och slagen och öfvergifven såsom död. Det var en lika stor öfverraskning för mig, kan ni förstå, som det skulle vara för er om ett afrikanskt lejon hoppade upp på er häst, när ni for genom Trafalgar Square. Vi trodde ju att vi voro de enda hvita, som lyckats komma så långt söder. Löjtnant Royce började behandla honom och vi slogo här läger för natten. Om en timme rörde mannen på sig och öppnade ögonen, Han tittade upp på oss och sade: »Gudskelof» — förmodligen därför att vi voro hvita — och förlorade så medvetandet igen. När han härnäst kom till sans, frågade han med en hviskning, hur länge han hade kvar att leva.

»Han var inte den sortens karl, som man behöfde ljuga för om en sådan sak, och Royce sade honom, att han inte trodde, att han kunde leva mera än ett par timmar. Mannen rörde på hufvudet till tecken att han förstod, hvarpå han förde handen till sin hals och började draga i sin skjorta, men af ansträngningen föll han i en ny svimning. Jag knäppte upp hans krage så varsamt jag kunde och fann hans fingrar knutna om en kedja af silfver, vid hvilken hängde en medaljong af guld i form af ett hjärta.»

Gordon lyfte långsamt blicken från bordskanten till den amerikanska flickan, som satt midt emot. Hon hade hittills åhört hans berättelse utan någon vidare uppmärksamhet, men nu vid Gordons sista ord betraktade hon honom med ögon fulla af förfärlig harm, som, när hon mötte hans lugnt frågande blick, gaf vika för fruktan och ett nästan bönfällande uttryck.

»När mannen åter hämtade sig», fortsatte Gordon i samma konventionella berättareton, »bad han att jag skulle taga kedjan och medaljongen och lämna dem till en flicka, som jag skulle finna antingen i London eller i Newyork. Han gaf mig

adressen på hennes bankir. Därpå yttrade han: »Tag den af mig innan ni begrafver mig, och säg henne, att jag burit den alltsedan hon gaf mig den. Det har varit min amulett. När medaljongen slog emot mitt bröst var det som om hennes hjärta hade tryckts mot mitt och besvarat mina egna pulsslåg.»

Gordon gjorde en paus och synade åter tankfullt sina fingerspetsar.

»Karlen dog inte», sade han. »Royce gjorde honom så pass kry, att vi om en vecka kunde taga honom med oss på en bår. Men han var mycket svag och kunde i timalts ligga i feberyra. Af enstaka yttranden erforo vi, att han hade försökt komma fram till Tchad-sjön, det vill säga att göra hvad vi hade gjort, utan att han hade några resurser. Han hade icke mer än ett par dussin bärare och ett par soldater från Senegal. Han var den ende hvite mannen i sällskapet, och hans folk hade gjort myteri och lämnat honom i det tillstånd vi funnit honom, hvarjämte de tagit med sig hans proviant och vapen. Han hade företagit expeditionen efter ett löfte af franska regeringen att få bli guvernör för det territorium han lyckades utforska, men han hade icke haft någon hjälp af staten. Om han misslyckades fick han ingenting, och om han lyckades gjorde han det på egen bekostnad och genom egen företagsamhet. Han tycktes icke bry sig om, att hans expedition slagit fel. All tanke på detta hade försvunnit vid den lyckliga känslan att få komma lefvande tillbaka till denna kvinna, som han älskade. Han hade legat tre dagar ensam innan vi påträffade honom, och medan han under denna tid väntade på döden, hade han endast tänkt på, att han aldrig skulle återse henne.

»Han hade resignerat, hade gifvit upp allt hopp, och vår ankomst föreföll honom som ett underverk. Jag har läst om förälskade män, jag har sett dem på scenen, jag har sett dem i lifvet, men jag har aldrig sett en man så tacksam mot Gud, så lycklig och så utom sig för en kvinnas skull som denne. Han yrade om henne, när han låg i feber och han talade oupphörligt om henne, när han var vid sans. Han berättade om och om igen historien för mig, när jag gick bredvid bären eller när vi sutto vid elden nattetid.

»Hon måste ha varit en märkvärdig flicka. Han hade träffat henne först året förut på en af de italienska oceanångarna från Newyork till Gibraltar. Hon reste med sin far, som för sin hälsa var på väg till Tanger. Därifrån skulle de fara upp till Rivieran, tillbringa våren i Paris och därpå säsongen i London. Mannen ifråga reste från Gibraltar till Zanzibar och begaf sig härifrån i Congo. De hade varit tillsammans ett par veckor, och när de skulle skiljas vid Gibraltar hade flickan blifvit förälskad i honom och hade lofvat gifva sig med honom om han ville. Ty han var mycket stolt — och det måste han vara, eftersom han icke hade någonting att bjuda henne. Hon är af mycket känd släkt. De ha alltid bott i Newyork och äro mycket rika. Hennes lif hade varit så olika hans som en flickas ur societeten en vagabonds. Han hade varit ingenjör, tidningskorrespondent, officer i kinesiska armén, byggt broar i Sydamerika samt stått i spetsen för små revolutioner där och äfven tjänstgjort i franska främlingslegionen. Han hade intet hem eller ens nationalitet, ty han hade

lämnat Amerika vid 16 års ålder; han hade ingen släkt, hade icke sparat några pengar och litade nu uteslutande på att han genom denna expedition in i Afrika skulle göra sig känd och skapa sig en ställning. Han hade i själfva verket lefvat ett lif, som han icke hade någon större orsak att vara stolt öfver. Ingenting af hvad han utträttat var något vidare värdt, utom hans broar, ty de stodo ju ännu. Hvad han skrifvit hade drunknat i de dagliga tidningarnas spalter. Soldater, vid hvilkas sida han kämpat, hade i honom endast sett en man, som mera frågade efter att slåss än hvad striden gällde, och han hade varit lika färdig att skriva för den ena parten som att strida för den andra. Han var nu 30 år; ni kan dock förstå, hur en sådan man skulle göra intryck på en ung känslig flicka, hvilken endast träffat sådana män, hvilkas verksamhetskrets är inskränkt till domstolarne eller börsen, eller de yngre, som köra sina spann och föra klubbblif. Hon hade gått genom lifvet som många människor gå genom muséerna med märken i katalogerna vid de bästa taflorna. Hon kände icke till någonting om de obetydliga, som sökte göra sig kända, som arbetade och hoppades att göra sig ett namn. Denne man grep plötsligt in i hennes lif med sina berättelser om upplefda äfventyr, om främmande människor och främmande platser, om saker som man gör endast därför att det roar en, och icke för ersättning eller ryktbarhet. Och först förmodar jag att han väckte hennes förvåning, därpå hennes förtjusning, och så vann han hennes hjärta. Jag kan tänka mig dem promenerande på däck tillsammans om dagen eller sittande vid hvarandras sida när kvällen föll på.

»Det vågsamma i hans närvarande företag, det trolldimman som kastas öfver dem, hvilka begifvit sig till detta märkvärdiga land, från hvilket några stycken återvända, hans äfventyrliga förflutna — intet under att flickan gjorde alltför mycket af honom! Jag tror inte att han visste hvad som var på färde. Jag tror i själfva verket, att han kämpade emot desto mera, ju mera intresse hon började visa för honom. Han var nog den sortens karl, som kvinnor bry sig om, men det hade icke varit kvinnor sådana som denna. Hon kom till honom som ett tecken från himlen. Han sade henne, när de skildes åt, att om han hade framgång — om han lyckades intränga i detta okända land, om han blefve belönad som man lofvat honom — då skulle han våga komma till henne. Och hon kallade honom sin vandrande riddare och gaf honom sitt halsband och medaljong att bära och sade honom, att det betydde ingenting för henne vare sig han lyckades eller icke och att hon var hans till lif och själ, så länge hennes hjärta slog.

»Jag tror», sade Gordon, och tystnade plötsligt, »att detta var hennes ord, så som han upprepade dem för mig.»

Han lyfte tankfullt blicken mot flickan midt emot. Den unga kvinnans vackra, fina ansikte var blekt och läpparne fast slutna och hon sände sin värdinna en hastig, vädjande blick, som om hon ville be att få gå sin väg. Men mrs Trevelyan och hennes gäster betraktade Gordon eller lekte med sakerna framför dem.

»Tänk er denne man», fortsatte Gordon, »drifvande på oss alla att skynda på, när vi voro i hjärtat af Afrika, med sex månaders resa framför oss, innan vi kunde nå civilisationens ramar. När han låg på sin bår brukade han vända och vrida sig, samt okväda såväl bärarne som mig emedan det gick för långsamt. När vi stannade

för natthvilan, brukade han knota och jämra sig öfver dröjsmålet. Om morgonen var han först vaken — om han sofvit alls — för att drifva på oss. När han till slut själf orkade gå, ådrog han sig feber igen och det var endast Royce's varning för att han skulle döda sig, om han fortsatte på det viset, som kunde förmå honom att låta bära sig och tvinga honom att ha tålmod. Och hela tiden höll den stackarn på med att upprepa hur ovärdig han var henne, hur uselt han använt sina år och huru litet han förtjänade den lycka som vederfarits honom. Jag förmodar att alla karlar prata så när de äro förälskade — och det är ju på sin plats! Men det ledsamma med denne man var att det i detta fall var så fullkomligt sannt. Han var ej värd henne annat än för sin kärleks skull.

»Nå, vi kommo till slut fram till Alexandria och sågo än en gång hvita ansikten och hörde kvinnoröster, spänningen och fruktan för fiasko voro öfver och vi kunde åter andas. Vi måste emellertid vänta en vecka på ångaren till London och under denna tid sannerligen förbittrade denne man mitt lif. Han kunde inte förmås att deltaga i mottagningarne eller fästerna för oss, utan ville endast tillbaka till henne. Hela dagarne tillbragte han på kajen vid ångaren, och räknade timmarne tills den skulle afgå. Och till och med om natten brukade han gå upp ur sängen — den första han legat i på sex månader — och komma in till mig för att få sitta och prata tills dagen grytt. Sedan han gifvit upp alla tankar på henne, och trott att han skulle dö utan att återse henne, var hon honom ännu kärare, kan jag förstå, och desto mera fruktade han att förlora henne.

»Han blef mycket lugn så snart vi kommo i väg, och vi kände knappast igen honom. Han kunde sitta i sin stol timtals under tystnad, blickande utåt hafvet och småleende för sig själf, och han var ännu så svag, att ibland tårarne brukade komma i ögonen på honom och rinna nedför kinderna. 'Så här sutto vi', sade han till mig en afton, 'med den purpurfärgade himlen och södra korsset öfver oss. Och jag kan höra hennes röst och föreställa mig att hon ännu sitter här, som hon gjorde sista aftonen när jag höll hennes händer i mina.'»

Efter ett ögonblicks paus fortsatte Gordon: »Jag vet inte, om det var spänningen under färden till lands som uppehållit honom eller ej, men under sjöresan blef han mycket svagare och sof mera, tills slutligen Royce blef allvarsamt orolig för honom. Men han visste ingenting själf därom. Han hade blifvit så säker på sitt tillfrisknande att han icke förstod hvad denna svaghet betydde. Han föll i långa dvalor, sofvande eller medvetlös, och vaknade endast för att få någon mat, hvarpå han föll i sömn igen. Under en af dessa dvalor dog han — två dagar, innan vi nått land. Han hade hvarken hem eller familj och vi begrofvade honom i hafvet. Han lämnade ingenting efter sig, ty själfva kläderna som han bar hade vi gifvit honom — ingenting utom medaljongen och kedjan som han bedt mig taga af hans hals när han dog.»

Gordons röst hade blifvit kall och hård. Han tystnade, körde ned fingrarne i fickan och drog upp en liten läderpåse. Alla betraktade honom under tystnad, när han öppnade den och tog fram en silfverkedja, vid hvilken hängde en guldmedaljong.

»Här är den», sade han sakta. Han lutade sig öfver bordet, med ögonen fästade på den amerikan-

ska flickans, och lade kedjan framför henne. »Vill ni se på den?» sade han. De andra skockade sig nyfiket kring bordet. Men flickan, som satt med halfslutna ögon och hopprässade läppar, sköt den med handen till näste man. Österrikiske ministerns fru lät höra en liten suck af lättad.

»Er berättelse hade verkligen ett sorgligt slut», sade hon. »Den var mycket sorglig, onödigt sorglig.»

»Jag vet inte det», sade lady Arbuthnot tankfullt, »jag vet inte. I mina ögon var det bäst. Som mr Gordon säger, var mannen näppeligen henne värdig. En man måste ha något mer att bjuda en kvinna än kärlek. Det är ju en kvinnas prerogativ att bli älskad. Hur många män som häst kunna älska henne, det är inte någon deras särskilda förtjänst. De kunna helt enkelt inte låta bli.»

»Well», sade general Kent, »om alla sanna historier sluta så illa som den här, så tar jag tillbaka hvad jag yttrade om dem som författare berättar. Då föredrager jag en af Anstey eller Jerome. Den här var högst obehaglig.»

»Men den är inte slut än», sade Gordon, i det han tog upp kedjan och medaljongen. »Det är ännu något kvar. Första dagen jag kom till London gick jag till flickans bankir och fick hennes adress: Jag skref till henne och sade att jag önskade tala med henne, men innan jag hunnit få hennes svar träffades vi dagen därpå på en bjudning. Jag såg en mycket vacker flicka, omgifven af en mängd herrar, frågade hvem det var och erfor att det var den kvinna, till hvilken jag skrivit, ägaren af kedjan och medaljongen. Och man berättade mig äfven att hennes förlofning nyss eklaterats med en ung framstående engelsman, som endast känt henne ett par månader och i hvilken hon var mycket förälskad. Så ni ser», fortsatte han leende, »att det var det bästa att han dog, troende på henne och hennes kärlek till honom. Mr Phillips skulle naturligtvis ha låtit honom lefva för att åter se henne som gift. Men verkligheten är mildare än författaren.»

Phillips svarade ingenting på detta, generalen endast skakade tviflande på hufvudet och yttrade ej heller någonting. Mr Trevelyan såg på lady Arbuthnot och då stego damerna upp och lämnade rummet. När herrarne lämnat dem slog en ung dam sig ned vid pianot och de andra satte sig omkring för att höra på, men miss Egerton klagade öfver värmen och gick ut på den lilla balkongen som vette åt trädgården. Det var mörkt och svalt härute. Hon lutade sitt hufvud och sina bara axlar mot den grofva stenväggen och prässade ihop händerna, knäppte dem och knäppte åter upp dem. En lätt darrning genomfor henne och blödet sjöd varmt i hennes ådror. Plötsligt kom någon, det var Gordon som steg ut med kedjan och medaljongen i handen. Han höll upp dem framför henne och de betraktade hvarandra under ett ögonblicks tystnad.

»Vill ni taga den nu?» sade han.

Hon lyfte upp hufvudet och rätade upp sig så att hon stod rak och ståtlig framför honom. »Har ni inte straffat mig nog?» frågade hon med en hviskning. »Är ni ej nöjd? Var det duktigt? Var det manligt? Är det skönt ni lärt er bland edra vildar — att plåga en kvinna?»

Hon tystnade med en suck af smärta och prässade händerna mot sitt bröst.

Gordon betraktade henne nyfiket med en kall blick. »Än de lidanden, som ni förorsakat denne man? frågade han. »Hvarför ej taga honom med i räkningen. Hvad var er obehagliga kvart vid bordet vid edra vänners sida mot hela det år han utsatte sig för faror och fysisk smärta för er — kom ihåg er?»

Flickan dolde för ett ögonblick ansiktet i sina händer. När hon tog bort dem voro hennes kinder våta, hennes röst hade förändrats och lät nu mild: »Det sades mig att han var död», sade hon. Därpå dementerades det, men de franska tidningarne talade om det igen och hur det hände, med alla förfärliga detaljer.

Gordon tog ett steg mot henne. »Kommer och går således er kärlek samtidigt med de dagliga tidningarnes nummer?» frågade han stammande. »Om man i morgon bittida påstår, att lord Arbuthnot svikit sitt parti, att han tar mutor, att han säljer sin röst — skall ni tro dem och upphöra att älska honom?» Hans röst klang bitter och föraktfull. Eller skall ni vänta till de liberala tidningarne hunnit dementera det? Är det kärleken, det lif och den själ ni lofvade den man som — Det hördes steg på mattan inne i rummet och unge Arbuthnots höga gestalt syntes i fönstret. Gordon ställde sig i ljuset för att kunna ses och lutade sig vårdslöst mot balkongräcket.

»Miss Egerton?» frågade Arbuthnot, bländad af ljuset därinne. »Är hon här? Äh, är det du?», sade han, när han såg den hvita dräkten röra sig. »De voro rädda att något var på färde». Han vände sig till Gordon, som för att förklara sin fästmannao. »Det har varit en ansträngande vecka och jag tyckte att miss Egerton såg trött ut vid middagen.»

Flickan skyndade emot honom, lade sin arm i hans och fattade hans hand. Han såg på henne förvånad öfver denna känsloyttring och drog henne intill sig. »Du är trött eller hur? Jag kom för att säga till att lady Arbuthnot är på väg att gå. Hon väntar på oss.»

»Det är mycket vackert och fridfullt härute», fortsatte han. »Det är synd att gå härifrån. Godnatt, Gordon, och tack för er historia.»

Han stannade med en fot på tröskeln och log. »Och ändå, vet ni», sade han, »kan jag inte låta bli att tycka att ni gjorde er skyldig till just hvad ni anklagade Phillips för. Jag tror bestämdt att ni bättrade på den verkliga händelsen en smula, Var allt såsom ni berättade den? Eller har jag orätt?»

»Nej», svarade Gordon, »ni har rätt. Jag ändrade den verkligen något, i en detalj?»

»Hvilken då, om jag tors fråga?»

»Mannen dog icke», svarade Gordon.

Arbuthnot lät höra en lätt suck af medkänsla.

»Stackars karl!» sade han sakta, »stackars karl!» Han fattade sin fästmöns hand, liksom för att försäkra sig om sin egen lycka. »Men», sade han tvekande, »om han icke är död, hur kunde ni komma i besittning af kedjan?»

Flickans arm i hans gjorde en rörelse och hennes fingrar grepo fastare om hans hand.

»Äh», sade Gordon likgiltigt, »den betydde ingenting för honom, förstår ni, när han erfor att han förlorat henne, och kunde ju ej vara något för henne heller. Den betyder ingenting för någon — utom kanske för mig.»

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

L. SKOTTSBERG

Under denna rubrik återgifver *HVAR 8 DAG* fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuell intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

En ny riksdagsman.

Till framlidne statsrådet Restadius' efterträdare som representant i Andra kammaren för valkretsen Marstrand, Kungälv,

Alingsås och Ulricehamn valdes den 31 juli häradshöfding *Georg Mauritz Bäärnhielm* i Kungälv.

Med häradshöfding B:s inval — han är född 1853 och sedan 1893 domhufvande i Inlands härad — har en god kraft, som säkerligen skall göra sig bemärkt inom kammaren, tillförts Riksdagen. Häradshöfding B. är till sina åsikter moderatkonserverativ och af alla respekterad som en pålitlig, kunskapsrik och dugande medborgare.

Hedrad svensk vetenskapsman.

Laboratorn vid universitetet i Lund med. och fil. dr. *Sven Gustaf Hedin* har nyligen mottagit den hedrande kallelsen till en nyinrättad professur i patologisk kemi vid Jenner Institute

i London, en medicinsk anstalt jämförlig med Pasteurinstitutet i Paris.

Professor Hedin är född i Alsheda i Jönköpings län 1859. Han inskrefs som student i Upsala 1878 och i Lund 1882, blef docent i kemi vid Lunds universitet 1886, i medicinsk kemi 1883 samt laborator i experimentel fysiologi 1895. I Lund har den framstående vetenskapsmannen gjort sig bemärkt, som synes, långt utom den svenska lärda världen.

Redan i dagarne lämnar prof. H. hemlandet, för att efter en del förberedande studier i Tyskland tillträda sin nya befattning, vid hvilken äro fästade

för svenska förhållanden storaktade löneförmåner. Alla önska prof. H. lycka och framgång i adoptivlandet, samtidigt man i Lund måste beklaga förlusten af den begåfvade universitetslära- ren.

En »svensk asiat».

En framstående svensk tekniker, ingenjör *Svante af Klinteberg*, vistas f. n. i Lysekil, på tillfälligt besök i hemlandet.

Efter genomgångna studier vid tekniskt läroverk i Sverige erhö

K. anställning hos den världsberömda ingenjörsfirman John Jackson i London vid järnvägsbyggnaderna i Sydamerika, där han avancerade till sektionschef. Vid bankfirman Baring Brothers'

krasch blef emellertid hans verksamhet i Sydamerika afbruten, då som bekant alla offentliga arbeten i Argentinska republiken måste inställas.

Ingenjör Klinteberg lämnade då Sydamerika med de bästa rekommendationer och tog anställning vid Iravaddi Flottilla C:o i Birma (Indien), men uppgaf snart denna befattning för en bättre hos hrr Swan & MacLaren, Singapore, den största civilingenjörsfirman i Östra Asien. Efter tre år blef K. förste ingenjör i denna firma, hvilken position han alltjämt innehar.

Den 32-årige svensken har dessutom på lyckligt sätt för egen räkning, som ock för engelska konsortier, gjort undersökningar angående tennfyndigheterna i delar af Malay Peninsula och är själf intresserad i grufvor därstädes.

Laura Isberg. †

I Lund slöt den 3 augusti änkefru Laura Dorotea Isberg, f. Hesselgren, sina dagar i den höga åldern af nära 91 år. Fru Isberg var född 1809 samt dot-

ter af vice pastorn Lorenz Hesselgren och hans maka Benedikta Knutsson. I medlet af 1830-talet ingick hon sitt äktenskap med handlanden Paul Isberg, en af stadens mera ansedda borgare, samt var enka sedan 1867.

I yngre dagar var denna hurtiga och hjärtogoda kvinna mycket känd i den sydsvenska universitetsstaden. Där höllo marke Isberg i flere tiotal år ett

högt gästfritt hus, hvilket studenter från den tiden nogsamta bära i tacksamt hågkomst. Den värdade gamla var uppriktigt afhållen af alla och efterlämnar ett högt aktadt minne.

D:r E. O. A. Nyman. †

En ung lofvande vetenskapsman, filosofie doktor Erik Olof August Nyman, skördades den 29 juli af döden.

N. var född 1866. Han blef student i Linköping 1885, fil. kand. i Uppsala 1889, licentiat 1895. Under sin studietid företog han vidsträckt resor i Skandinavien, från Lappland och ned till Bornholm, i syfte att lära känna de skandinaviska ländernas växtvärld.

År 1896 erhöi den framstående unge forskaren Regnelliska donationsmedel för botaniska undersökningar i tropikerna samt Vegastipendiet. Han reste året därpå till Java för idkandet af naturvetenskapliga forskningar. Därifrån för han 1898 till Nya Guinea, hvarpå han efter avslutade botaniska och etnografiska undersökningar därstädes återvände till Java. Här kvarstannade han till början af juni

detta år. Betydliga samlingar af högt naturvetenskapligt värde hade han härunder hopbragt och hemsändt.

Genom umbäranden och ansträngningar under den mer än

tre-åriga vistelsen i ett tropiskt, hälsofrestande klimat hade hans krafter i högst betydlig grad nedsatts, och under hemfärden insjuknade han i München. Han egde ingen motståndskraft mot sjukdomen, och inom få dagar hade döden afskurit den unge arbetssamme vetenskapsmannens löfresrika bana. Vid hans bår stå utom de närmaste många vänner uppriktigt sörjande den sympatiska och afhållne mannen.

ETT SÖDERNS BARN.

Ord och bild för HVAR 8 DAG af M. A.

Att han var ett söderns barn syntes genast vid första anblicken. Nästan halfsofvande stod den lille, där han är fotograferad vid Trädgårdsföreningens port åt gamla allén i Göteborg. Sme-kande lät han den ena melodien följa den andra ur det stora dragspelet, som han med stor virtuositet behandlade, melodier, än hämtade från utlandets musikvärld, än åter kända svenska bitar, vid fotograferandet höll han just på med — »kväsarvalsen». Ser han ej liknöjd ut på bilden. Det är som hade han aldrig gjort annat än stått och spelat för att bli tagen med en kamera.

Det yttre skenet får ju så ofta söka efter inre motsvarighet. Så ock här. De stora, svarta ögonen strålade till på honom, då han på bruten, men ganska god svenska svarade på mina frågor om hemland, föräldrar m. m. »Bella Italia» var hans fäder-nesland, föräldrarna, välbärgadt folk, voro bosatta i Napoli, och i tvänne år hade han varit i Sverige, dit han kommit med ett cirkussällskap, där han dock ej alls trifts. Han föredroge nu hällre gatutrubadurens hårda lott framför stolta springare, tunnband, dressyr o. d. och må det ej förvåna någon!

Under den strålände himmelen stod den lille italienaren, en himmel, väl ej att förlikna vid söderns, men ändock på sitt sätt så skön, och spelade den välkända, men nog omtvistadt väl kända kväsarvalsen, och säkerligen skall någon äldre dam bland den lilla krets af åhörare; han lyckats samla kring sig — tack vare tonernas väljud — känna igen pysens typiskt sydländska drag, i en torftig ram framträdande riktigt vackra.

SISTA VECKAN!

För HVAR 8 DAGS fjärde täilan för amatörfotografer utgår inlämningsstiden den 31 augusti. Vi hänvisa till de förut meddelade bestämmelserna.